

1.

Loupež na tawcesterském hradě!

„Samozřejmě že to jsou všechno portréty našich předků,“ vysvětlil Blotto jako vzorný průvodce po velké hradní galerii tawcesterského panství. Neodpustil si ale přitom drobnou narážku: „Ostatně – nedovedu si představit, že by si někdo doma pověsil něco jiného než portréty svých předků.“

„Myslím, že na zdech příbytků středních vrstev obvykle visí různé malůvky, jejichž předmět zobrazení může být zcela odlišný,“ polemizoval s jeho tvrzením markýz z Bluntleighu.

Blotto byl ohromený: „Žába v díře! Buzzere!“

„A někteří lidé mají doma na zdi dokonce reprodukce!“

Blotto to slovo znal. Před očima se mu objevila rudá tvář kaplana na Etonu, který jim jako studentům tohoto prestižního ústavu vysvětloval, že děti nenesí čáp ani vrána a že je jejich rodiče nenašli pod angreštovým keřem. Byl proto z markýzova vysvětlení poněkud zmatený. „Promiňte, Buzzere? Nejsem úplně v obraze. Obávám se, že se můj střelný prach ještě nevznítíl.“

„Lidé ze středních tříd si často doma věší na zeď reprodukce.“

„Obrázky reprodukcí lidí?“

„Ne, reprodukce obrazů,“ vysvětloval trpělivě markýz z Bluntleighu. „Lidé ze středních tříd mají doma často obrazy, které nejsou originály, ale jsou jen tištěnými kopiemi originálů.“

„Drobky ze sušenek!“ podivil se Blotto. „Vůbec jsem netušil, že může existovat nějaký jiný obraz než originál. Jak jste se k těmhle informacím dostal, Buzzere?“

„Můj nebožtík otec mi vždy vštěpoval, abych se stýkal s lidmi ze středního stavu.“

„Aha. To se tedy musím pousmát. Proč se vám ten starý kořen snažil něco takového nakukat?“

„Říkal, že člověk nikdy neví, kdy si od nich bude potřebovat půjčit peníze.“

„Ach, už jsem pochopil signály vašeho semaforu. To je dobrá trefa. Jen nemnozí z nás si mohou dovolit nestýkat se s těmi plebejci z bankovního sektoru.“ Blotto se při této myšlence otrásl odporem a jeho křeč projela kašdickou buňkou jeho aristokratického těla. „A tohle je portrét sedmého vévody...“

Blotto, jehož pravé jméno a titul zněl Jeho Výsost Deve-reux Lyminster, mladší syn vévody z Tawcesteru, si tuhle prohlídku rodinné galerie příliš neužíval. Bylo chladné listopadové ráno a jeho to táhlo ven. Cítil by se určitě mnohem lépe, kdyby teď mohl vyrazit na lov. A kdyby nemusel markýzi z Bluntleighu dělat společnost, už by se určitě dávno proháněl po některém z okolních hvozdů. Když mu ale vévodkyně vdova sdělila, že jeho hlavní povinností dnes bude provést hosta po hradní galerii, věděl, že to bude muset zkusnout.

Markýz Blottovi jako člověk ani v nejmenším nevadil. Ten chlápek studoval taky na Etonu, pár ročníků před Blottem, takže nebylo nejmenších pochyb o jeho solidnosti a vlastnostech pravého gentlemana. Blotto zastával názor, že každý absolvent Etonu musí být zákonitě rovný a přímý chlap. Rovný jako dráha odpáleného kriketového míčku, který přeletí nad hlavou nadhazovače a zmizí za hranicí hřiště.

A ačkoli markýzovo plémě nepatřilo k nevybranějším – jeho matka byla Francouzka –, historie jeho rodu sahala až do dob vpádu Normanů do Anglie. A když se nad tím Blotto hlouběji zamyslel, došel nakonec k názoru, že ti chlapíci, co přišli s králem Vilémem I. Dobyvatelem do Anglie, museli také pocházet z Francie. A mít bohatou ovdovělou matku, která žije na ohromném zámku poblíž Středozemního moře, také není úplně k zahození. Matka markýze z Bluntleighu se navíc honosila několika zvuknými šlechtickými tituly dokládajícími její vznešený původ (ačkoli příslušnost k francouzské šlechtě by někomu nemusela samozřejmě stát vůbec za zmínku).

Jedinou do očí bijící poskvrnou markýzova rodokmenu pak zůstávalo jeho katolické vyznání, které zdědil zřejmě právě po své matce. Blotto neměl nic proti katolíkům. Bylo mu těch ubožáků jenom trochu líto. Zdálo se, že povinnou součástí jejich víry je jakýsi permanentní pocit viny, kterou přikusují ke svému každodennímu jídlu jako přílohu. Napadlo ho, že jeho vlastní život je mnohem, mnohem příjemnější a jednodušší – od příslušníka anglikánské církve se nevyžadovala žádná přísná a závazná víra –, jako anglikán mohl vlastně věřit, čemu chtěl.

Tolerantní Blotto tedy proti markýzovi vcelku nic neměl. Přišlo mu jen, že toho mají společného asi tolik jako revolver a ředkvička. Markýz z Bluntleighu například nesnášel lov. Ba co víc – dokonce neměl rád ani kriket. Ani pušky a střelbu. A pokud by ani tyhle diskrepance nestačily podkopat již tak zvětralé podloží jejich vřelých vztahů, pak je dělila ještě další překážka – markýz očividně *miloval* knihy. U Blotta, který se již několik let pracně prokousával jediným svazkem knihy *Ruka Mandžua Fu*, naproti tomu literatura nestála na nejvyšších příčkách žebříčku jeho životních hodnot. Ačkoli mohla být tawcesterská knihovna

směle považována za jednu z nejvýznamnějších knihoven na britských ostrovech vůbec, Blotto, stejně jako většina jeho předků, dosud nikdy neotevřel kožené desky byt' jediného svazku.

V tom se naprosto lišil od své sestry, lady Honorie Lyminsterové, známé v kruzích vyšší aristokratické společnosti (a logicky neznámé ve všech ostatních kruzích) pod přezdívkou Twinks. Titul Prvotřídní mozkovna udělil Blotto své sestře už v raném dětství a nikdy se nepřestal pozastavovat nad tím, jak může takový ohromný intelektuální rolls-royce fungovat na tak titěrném podvozku její křehké tělesné konstitute.

Protože už velmi dávno poznal její nadřazenost a svoji nedostatečnost na poli myšlení, nepocítil vůči ní ani na okamžik sebemenší náznak žárlivosti. Vlastně Twinks stále obdivoval. To listopadové ráno provázela ale jeho obdiv k sestře též mírná rozmrzelost. Právě kvůli ní měl teď na krku markýze z Bluntleighu a musel se mu věnovat.

Twinks, jak už jste možná vytušili, měla neblahou schopnost zlomit srdce všem mužům, kteří se objevili v jejím okolí. A pozoruhodné na tom bylo především to, že je nepřitahoval její brilantní intelekt. Muži pohybující se v jejích společenských kruzích by si totiž všimli intelektu u ženy pouze v případě, kdyby se jim postavil tváří v tvář a vlepil jim facku – a možná že ani tehdy ne. Důvodem, proč se z těchto významných a mocných mužů stávaly zdrcené a ubohé trosky, byla samozřejmě Twinksina krása.

Kombinace zářivých blond vlasů, blankytných očí a slovinové pokožky s nádechem růžové barvy v nich vyvolávala hluboké emoce, díky nimž se náhle stávali slabšími a zranitelnějšími. Když k tomu připočteme ještě její dokonalou postavu působící dojmem křehkosti, hlas podobný cinkání křišťálového lustru, smích lahodný jako osvěžu-

jící letní vánek, máme před očima přibližnou představu Twinks, oné chodící pasti na všechny příslušníky mužského pokolení.

A markýz z Bluntleighu byl pouze posledním z dlouhé řady těchto obětí, uvíznuvších v jejích osidlech.

Pro Blotta ale představoval tento muž určitý problém. Ačkoli vévodkyně vdova dávala pravidelně najevo svůj záměr získat od své dcery nějaké potomstvo, Twinks byla natolik bystrá a obratná, že se jí pokaždé podařilo matčiny plány nějak zhatit. Jejím hlavním argumentem proti zástupu vlivných a bohatých aristokratů z celé země bylo tvrzení, že to jsou muži chudí duchem a s nedostatečnými intelektuálními kvalitami. Vévodkyni vdovu ale samozřejmě nic z toho příliš nezajímalo.

Kritéria, na jejichž základě tato stará dáma posuzovala potenciální partnery své dcery, nezahrnovala samozřejmě pracné počítání mozkových buněk příslušného adepta. Její manželství s předchozím vévodou, který se vyznačoval téměř kompletní imbecilitou, ji přesvědčilo o tom, že se jedná o zcela podružnou kvalitu, která nemá na úspěšné fungování aristokratického manželství sebemenší vliv, nebo že ho dokonce v mnohém usnadňuje. Zděděná intelektuální nedostatečnost jejího staršího syna, současného vévody z Tawcesteru – všeobecně známého pod přezdívkou Lufa –, nepředstavovala ani pro jeho manželství zásadnější problém. Jediným problémem tak zůstávala neschopnost jeho hranať nevhledné manželky Sloggo vyprodukovat dítě jiného než ženského pohlaví, což s sebou přinášelo riziko, že se dědicem vévodského titulu stane jakýsi vzdálený prasynovec z Austrálie, černá ovce rodiny. Nebo – podle vévodkyně vdovy ještě horší alternativa – že se vévodou stane Blotto.

A to byla až opravdu úplně poslední možnost. Ačkoli vévodkyně vdova měla samozřejmě v zásobě celou řadu

dílčích kritérií pro posuzování nápadníků, a tedy i potenciálních ženichů své dcery, očekávala od nich především dvě podstatné vlastnosti: dobrý původ a bohatství. Jejich mozek byl podružný.

Markýz z Bluntleighu měl celkem dobrý mozek. Šířila se kolem něj v každém případě zvláštní aura roztržitého člověka, jehož mysl šrotuje na plné obrátky. Jak bylo již zmíněno, měl také rád knihy. A v jeho okolí se dokonce šířily fámy o tom, že píše verše. Z těchto důvodů působil na Blotta poněkud hrozivým dojmem.

Twinks věnovala Buzzerovi trošku víc pozornosti než ostatním nápadníkům. Z toho měl Blotto další vrásku na čele. Kdyby se Twinks provdala, vzala by zaprvé zasvé dosud nenarušená a zaběhlá idyla společného soužití obou sourozenců na tawcesterském hradě, a zadruhé by vévodkyně vdova zajisté neotálela, a povzbuzena svým úspěchem, by zaměřila veškerou kuplířskou energii na jediný cíl – nalezení vhodné nevěsty pro svého mladšího syna.

Pro Blotta to byla děsivá vyhlídka. Dívky se mu sice velmi líbily, dokonce ho bavilo občas si zafirtovat s některými sestřinými kamarádkami. Mezi dívkou a manželkou je ale přece ohromný, propastný rozdíl! S těmi ženami, které dostanou na ruku snubní prsten, se něco děje, něco opravdu zvláštního. Viděl to už u několika svých spolužáků ze školy. Před chvílí to byli ještě veselí, bezstarostní kumpáni, nezodpovědní idioti, kteří bez mrknutí oka utrácují zděděné majetky, a přes noc se z nich najednou stávají nevolníci svých manželek, kteří srazí poslušně podpatky, když jim jejich choť sdělí, že tu další láhev klaretu už není potřeba načínat. Blotto dokonce slyšel zvěsti o otřesných případech – něčemu tak nepravděpodobnému se zdráhá normální člověk uvěřit – žen, které po sňatku zakázaly svým manželům chodit na lov.